

Mindeord

af Karsten Thorborg

Monika ved sin 60 års fødselsdag

Monika Rennenberg 1953-2013

Vi har mistet Monika. Mange vil savne hende. Men vi vidste det kun alt for godt, da vi den 5. januar fejrede hendes 60 års fødselsdag i huset på Stavelund. Det var en festdag helt i hendes ånd: venner der kom og gik dagen igennem. Musik af Folk og Fæ, lækker mad, taler. Der var tidligere medarbejdere fra sygehuset, hestevenner, spillevenner, galleri 2rn-venner, venner fra højskolen og venner fra hendes to læsekredse. Gamle venner og nye venner. Og så var der Patrick, hendes elskede nevø fra fødelandet Tyskland. En sammensat flok der afspejlede spændvidden i hendes rigt facetterede menneskelighed. Monika var et nærværende, spillevende og engageret menneske. Omsorgsfuld i sit arbejde som sygeplejerske på intensivafdelingen i Rønne. Kulturelt tændt overfor musik, kunst og litteratur. Glad for natur og heste. Rejselysten. Et helt igennem æstetisk menneske.

Hun kom til Bornholm i 1984 efter at have været ansat nogle år i Sverige, og her arbejdede hun indtil kræften i 2005 tvang hende på førtidspension. Men sygdom knækkede ikke livsmodet. Som sygeplejerske vidste hun kun alt for vel hvor det bar hen, men hun gav ikke op, ville ikke være offer. Trods kemoterapi og strålebehandlinger rejste hun til Peru, lærte sig at spille på harmonika og var til glæde og inspiration for sine mange og nære venner. Meget mod sin vilje måtte hun til sidst lade sig indlægge på palliativ afdeling i Rønne. Det var svært for et menneske med en indre drivfjeder så stærk som hendes, men hun evnede at glæde sig over de mange blomster vennerne bragte, og hun nød udsigten fra sit vindue til havet og det spirende forår. Så sent som i marts var hun med Rigmor Lisbeth på udflugt til Anne Mette Hjortshøj i dennes nyindrettede keramikværksted. På et foto derfra ses hun ivrigt gestikulerende i kørestolen. Sådan var hun: optaget af verden omkring sig. Taler eller skribent var hun ikke, dertil var hun for fordringsløs, - og så gav fremmede forsamlinger hende hjertebanken. Men jeg hører for mig hendes svenske sprogtone i den personlige samtale. Og jeg tænker på hendes ordenssans, arbejdsmoral og eksistentielle dybde.

Æret være Monikas minde.